

(НЕ)ОБАВЕЗУЈУЋИ КАРАКТЕР УРЕДБЕ О НАКНАДИ ШТЕТЕ НА ЛИЦИМА
(„Сл.гл. РС“ 34/2010)

Уредбом о накнади штете на лицима прописани су критеријуми којима се руководе осигуравајућа друштва приликом вансудског утврђивања висине материјалне и нематеријалне штете, који критеријуми не обавезују суд, пошто висину правичне новчане накнаде на име нематеријалне штете суд одређује на основу закона, руководећи се критеријумима прописаним одредбом чл. 200 Закона о облигационим односима.

Из образложења: Првостепеном пресудом тужбени захтев је делимично усвојен и обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете као последице задобијене тешке телесне повреде, исплати по основу физичких болова и претрпљеног страха, износе из изреке, док је у преосталом делу, тужбени захтев тужиље одбијен као превисоко постављен. Одлучујући по жалбама парничних странака, другостепени суд је утврдио да су неосновани жалбени наводи тужиље да су износи накнаде нематеријалне штете које је тужиљи досудио првостепени суд прениски, јер одступају од износа утврђених Уредбом о накнади штете на лицима („Сл. гласник РС“ 34/2010). Наиме, наведеном уредбом прописани су критеријуми којима се руководе осигуравајућа друштва приликом вансудског утврђивања висине материјалне и нематеријалне штете, који критеријуми не обавезују суд, пошто висину правичне новчане накнаде на име нематеријалне штете суд одређује на основу закона, руководећи се критеријумима прописаним одредбом чл.200 Закона о облигационим односима.

(пресуда Основног суда П 3591/10 од 24.04.2012. год и пресуда Апелационог суда у НОвом Саду Гж 3653/12 од 11.10.2012. год)